

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Благоевград, 23.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЕДИНАДЕСЕТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Владимир Ковачев

при участието на секретаря Лозена Димитрова
като разгледа докладваното от Владимир Ковачев Търговско дело № 20221200900066 по описа за 2022 година

взе предвид следното:

Ищец в настоящия съдебен процес е Държавата, представлявана от И. П.Н, главен публичен изпълнител при ТД НАП С. Претенциите са насочени срещу "А С., седалище и адрес на управление с. Д. Г. общ К, представлявано от И.Г. Г. и "А.С.2017", седалище и адрес на управление с. Д.Г., представлявано от С.Г.А

В исковата молба се твърди, че към 02.03.2022 г., публичните задължения на първия ответник възлизат на 2 294 980,92 лв., необезпечени в пълен размер. На 20.03.2017 г. първото дружество продало на втората фирма поземлени имоти с № 023033 и 023034 по картата на землището на с. Д.Г. общ. К и построените там цех за бетонови изделия, склад за готова продукция и офис. Към момента на сделката, първият ответник декларирал непогасени публични задължения в особено големи размери. За тяхното събиране било образувано изпълнително дело № 1120004286 от 2012 г. на ТД НАП С-Офис Благоевград. Към 30.01.2017 г., главницата била 835 035,17 лв., лихвата възлизала на 509 192,58 лв., а нелихвоносното вземане било в размер на 7150 лева. Към момента на сключване на сделката, И.Г.Г. била собственик и управител на дружеството-продавач, а С.Г.А. собственик и управител на дружеството-купувач. Двете били сестри. Всяко юридическо лице се управлявало от определени органи. Чрез тях то участвало в гражданския оборот. Органите винаги се състояли от физически лица, които били носители на волеизявление. Орган на юридическо лице бил този необходим състав от лица или едно лице, които по силата на закона образували и изявявали волята на юридическото лице и валидно го обвързвали. Законът определял

за воля на юридическо лице да се счита изявената воля на определени физически лица. Когато тези физически лица действали като органи, те поемали права и задължения не за себе си, а за юридическото лице. Юридическото лице се представлявало от физически лица, чрез които то правело волеизявления и приемало волеизявления. Сделката от 20.03.2017 г. била недействителна по отношение на Държавата, защото била извършена във вреда на публичните взискатели, страна по нея било свързано с длъжника лице и била сключена след датата на установяване/деклариране на публичните задължения; алтернативно - тъй като била осъществена с намерение да се увредят публичните взискатели; алтернативно - понеже сделката увреждала публичните взискатели и страните по нея знаели за увреждането. Първият ответник не притежавал достатъчно активи и публичните му задължения били необезпечени. Купувач по сделката било свързано с продавача юридическо лице, което предполагало знанието му за наличните публични задължения на купувача и за увреждащия характер на сделката. Основната дейност на първия ответник включвала производство на изделия от бетон за строителството. Със сделката от 20.03.2017 г., този ответник се разпоредил не просто с поземлени имоти, а с цех за бетонови изделия, офиси и складове за готова продукция, с което се лишил от основен актив и потенциален източник на печалба. Това действие на дружеството можело да се обясни само с намерението за увреждане на кредитора - прехвърляне на актива в новоучредено дружество без задължения, собственост на свързано лице. Сделката била увреждаща и възмездна. Въпреки знанието за наличие на публични задължения, първият ответник извършил разпоредителна сделка, която била във вреда на НАП. Чрез нея той се освободил от имущество, което можело да гарантира събирането на публичните задължения. Знанието за увреждането на кредитора било налице към момента на продажбата. Прехвърляне на вещни права върху недвижими имоти се допускало след представяне на писмена декларация от прехвърлителя, че няма непогасени и подлежащи на принудително изпълнение задължения за данъци, мита и задължителни осигурителни вноски. В случая, в нарушение на тази забрана, прехвърлителят попълнил декларация с невярно съдържание. Изключително близките родствени връзки на собствениците на капитала и представители на ответните търговски дружества, обосновавали факта на тяхната свързаност. Вторият ответник бил вписан в ТР непосредствено преди сделката - на 09.03.2017 г., с капитал от едва 2 лева. Пазарната цена на имота била по-висока от цената, на която бил продаден /данъчната му оценка/. Нетипична за обичайните търговски отношения била уговорката за плащане по сделката - разсрочване на плащането на вноски за срок от 1 година /до 20.03.2018 г./. Уговарянето на значителен срок за плащане на цената представлявало безвъзмездна сделка, защото купувачът получавал всичко по сделката, а продавачът - само вземането за цена. При обичайните сделки било необходимо огромно доверие от страна на продавача, че без никакви гаранции и обезпечения от страна на купувача,

действително ще получи уговорената цена. Нямало пречка страните да уговорят отсрочено плащане на цената по сделката, но обичайно се уговаряли условия, които могли да гарантират нейното плащане - банкова гаранция, банков кредит, законна ипотека, запис на заповед, поръчителство и други обезпечения. Обичайно в тези случаи било продавачът поне да запази владението върху недвижимите вещи, като гаранция, че ще получи уговорената цена и няма да бъде лишен от плодовете на вещите до нейното заплащане. При близките родствени връзки между законните представители на страните по сделката, продавачът нямало как да не знаел, че дружеството на купувача е вписано в ТР на 09.03.2017 г., което е 11 дни преди сключването на сделката, и не разполага с никакви парични средства, с изключение на вписания капитал от 2 лева. Моли се за постановяване на съдебно решение, с което въпросната сделка да бъде обявена за недействителна по отношение на Държавата.

С отговора си първият ответник оспорва исковете. Имало публични задължения, които предхождали атакуваната сделка, и публични задължения, които възникнали след нея. Много от тях били погасени по давност. Знанието на лицето, с което длъжникът договарял във вреда на кредитора, не се презюмирало от ДОПК. В исквата молба липсвало обосноваване на обективен признак за увреждане. Намерението за увреждане не можело да се предполага и следвало да бъде доказано от ищеца. Не можело да бъде презюмирано наличие на намерение за увреждане на публичния възискател от страна на първия ответник, само поради прехвърляне на единица недвижимо имущество. Дружеството, към момента на извършване на процесната сделка, разполагало с достатъчно активи, които да обезпечат задълженията му. Нямало нарушение на забраната по чл. 264 от ДОПК и попълване на декларация с невярно съдържание, тъй като в чл. 87, ал. 6 от ДОПК било предвидено задълженията, които не са влезли в сила или са обезпечени, да не се вписват. Не могли да бъдат споделени твърденията за намерение за увреждане поради разсрочване на заплащането на продажната цена за имота за период от 1 година. Не били налице доказателства за обедняване на дружеството вследствие на това. Било уговорено плащане на цената с краен срок, нормален за търговските взаимоотношения. Настоява се за отхвърляне на претенциите.

Вторият ответник също изцяло оспорва предявените искове. Давността досежно публичните задължения на първия ответник била изтекла. Презумпцията за знание за увреждане на кредитора, на която се позовавал ищецът, не била приложима в настоящия казус. Нормата на чл. 135, ал. 3 от ЗЗДог наистина установявала такава оборима презумпция за определен кръг роднини, но тя се отнасяла само до физически лица-участници в атакуваната сделка. Страни по сделката, чийто правен ефект ищецът се стремял да заличи чрез искането за обявяване на относителна недействителност спрямо него, били два субекта-юридически лица, чиито собственици на капитала и управители действително били сестри. Това обстоятелство обаче не правело двете дружества свързани лица, предвид факта, че те представлявали самостоятелни субекти,

различни от лицата, съставлящи персоналния им състав. При сключването на договора били представени от продавача официални удостоверения от НАП, че дружеството няма публични задължения. Петгодишният погасителен давностен срок за тях бил изтекъл. Правният интерес от водене на делото бил отпаднал, тъй като била осуетена процесуалната възможност за провеждане на принудителни изпълнителни действия срещу имотите, предмет на договора, с оглед събирането на погасени по давност публични задължения. Моли се за отхвърляне на исковете.

В допълнителната искова молба се посочва, че намерение за увреждане на Държавата у втория ответник не следва да се доказва. Твърдението на първия ответник, че към момента на извършване на процесната сделка той е разполагал с достатъчно активи, които да обезпечат задълженията му, не отговаряло на истината. Ответникът не представял доказателства, които да го потвърдят. Задълженията на дружеството, към момента на сделката, били само частично обезпечени. Размерът на необезпечените му публични задължения значително надвишавал цената, на която бил продаден процесният имот. През 2017, 2018 и 2019 г. вторият ответник закупил и други активи от първия ответник, като част от тях били финансирани със заемни средства от други фирми, а друга част - с постъпления от отдаването под наем на придобитите активи. Към момента на сделката, дружеството-купувач не разполагало със средства. То изплащало цената на процесния имот в продължение на две години и осем месеца, в нарушение на постигнатата договорка плащането да приключи до 20.03.2018 г. Цената по сделката била платена със заемни средства. Първият ответник очевидно нямал никаква икономическа изгода от процесната сделка, защото самата собственичка на дружеството-продавач и нейният съпруг финансирали покупко-продажбата. Само свързаността между лицата можела да обясни факта, че дружеството-продавач не претендирало неустойка и не поискало разваляне на процесния договор поради нарушение на клаузата за плащане на цената. Последното удостоверение, издавано от НАП по чл. 87 от ДОПК - за наличие или липса на публични задължения на първия ответник, било от 19.05.2015 г. За периода от 19.05.2015 г. до момента на сделката, дружеството генерирало публични задължения в особено големи размери, които били необезпечени и непогасени и до днес. Първият ответник можел да твърди, че задълженията му са обезпечени, само ако му е било издадено удостоверение за липса на задължения непосредствено преди сделката, но такова удостоверение нито било искано, нито било издавано. Попълнената от И.Г.Г. декларация по чл. 264, ал. 1 от ДОПК била с невярно съдържание. Налице било увреждане, защото дружеството се лишило от актив, който можел да послужи за обезпечение на публичните му задължения, а и получените от сделката средства не отишли за погасяване на тези задължения. Оборимата презумпция по чл. 135, ал. 2 от ЗЗДог се прилагала и по отношение на юридически лица. На първия ответник били наложени редица обезпечителни мерки, в резултат на които, въпреки наличието на публични

задължения, от НАП били издавани удостоверения по чл. 87, ал. 6 от ДОПК - за липса на задължения. За да бъде издадено такова удостоверение, били налице ефективно наложени обезпечителни мерки, които, към момента на издаване на удостоверението, покривали задълженията на дружеството и прекъсвали давността.

Първият ответник е подал допълнителен отговор, в който доразвива доводите си за неоснователност на исквете. Увреждащият характер на действието следвало да се доказва от ищеца. Не се доказвало само знанието за това увреждащо действие, но единствено в случай, че е налице свързаност между страните по сделката, а такава в процесния казус липсвала. Дружествата не били свързани лица по смисъла на § 1, т. 3, б. „а“ от ДР на ДОПК. Макар управителите им да били в родство по права линия от втора степен /сестри/, не те били страни по сделката, а дружествата, които представляват. Не било допустимо дефиницията за свързани лица по ДОПК да се тълкува разширително и да се прилага по аналогия, доколкото с това качество се свързвали неблагоприятни правни последици. Доказателствената тежест за установяване на намерението на длъжника за увреждане на публичния взыскател била възложена върху ищеца. В случая сделката била извършена преди установяване на публичните вземания с ревизионен акт, извън хода на висящо ревизионно производство. Не можело да бъде прието като доказано намерението за увреждане, при изградена теза въз основа единствено на основната дейност на дружеството и хипотетична възможност за нейното развиване в прехвърления посредством атакуваната сделка имот. Видно от счетоводния баланс на първия ответник към 31.12.2017 г., дружеството разполагало с достатъчно дълготрайни материални активи, както и със сериозен запас от текущи /краткотрайни/ активи и вземания. Земите били оценени на 147 000 лева, сградите - на 228 000 лева, машините, производственото оборудване и апаратурата - на 51 000 лева, съоръженията - на 86 000 лева, а предоставените аванси и дълготрайните материални активи в процес на изграждане - на 233 000 лева. Текущите активи се равнявали на 1 652 000 лева. Приходите от продажби били 1 511 000 лева. Твърдението на ищеца, че финансирането на втория ответник, посредством заемни средства, е извършвано единствено от едноличния собственик на капитала на първия ответник - И.Г.Г., и нейния съпруг, изобщо не отговаряло на обективната истина. Действително, налице бил отпуснат заем към втория ответник от Искра Георгиева, като физическо лице-заемодател, но договорът за същия бил сключен едва на 06.11.2019 г., т. е. повече от 2 години след сключване на атакуваната продажба. Не можело да бъде прието за установено, че вторият ответник е получил средствата за изплащане на продажната цена именно вследствие на сключването на договорите за заем с "И" и И.Г.Г.. В тях липсвала конкретна цел на заема, същите били сключени след сделката и сумите по тях многократно надвишавали дължимата сума по продажбата. Вторият ответник заплащал лихви по предоставените заеми и погасявал надлежно задълженията си. Не било налице доказано намерение за

увреждане поради липса на икономическа изгода от сделката. Недопустимо било първоначално ищецът да отрича издаването на удостоверение по чл. 87, ал. 6 от ДОПК, за да формулира теза за съставена декларация с невярно съдържание, а впоследствие да признава съществуването на такова, за да се ползва от прекъсване на давностните срокове.

Правната квалификация на претенциите се съдържа в разпоредбите на чл. 216, ал. 1, т. 6 от ДОПК /в редакцията преди допълването с ДВ, бр. 105 от 2020 г./, чл. 216, ал. 1, т. 4 от ДОПК /също в редакцията преди допълването с ДВ, бр. 105 от 2020 г./ и чл. 135 от ЗЗДог вр. чл. 216, ал. 3 от ДОПК. Те са редовни и допустими.

Приобщиха се писмени доказателства. Приеха се експертни заключения /основно и допълнително/.

След като анализира доказателствената съвкупност, съдът стигна до извода за основателност на претенцията с правно основание чл. 216, ал. 1, т. 6 от ДОПК /в редакцията преди допълването с ДВ, бр. 105 от 2020 г./. В казуса са налице всички предпоставки, предвидени в хипотезата на въпросната правна норма. Сделката, чиято недействителност се претендира, е сключена след установяване на задълженията. Последните не са погасени към момента на подаване на исковата молба и към днешна дата. Сделката уврежда публичните взискатели и страните по нея са свързани лица.

Държавата е кредитор на "А". Към момента на атакуваната сделка, споменатото дружество е имало публични задължения в особено големи размери. Те се установяват от представените по делото декларации и от констатациите на счетоводната експертиза /основна и допълнителна/, които не са оспорени. Вземанията на Държавата са установени по реда на чл. 109 от ДОПК - по декларации, подадени от длъжника, а не с ревизионен акт. Публичните вземания не се установяват само с ревизионен акт, а се установяват и по реда, предвиден в ДОПК. Установеността им възниква по силата на закона, предвид чл. 108, ал. 2 от ДОПК /в този смисъл е и Определение № 421 от 05.07.2022 г. на ВКС по т. д. № 1145/2021 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Г.И./.

Съгласно чл. 105 от ДОПК, задълженията се внасят в сроковете, определени в съответния закон, т. е. те са изискуеми и без да е необходима санкция от държавен орган. НАП има правомощия да осъществява контрол върху декларираните задължения и чрез последващ ревизионен акт да установи различен размер на същите, но в случай на коректно изчислени и декларирани задължения, до ревизия и акт не се стига. Предмет на иска по чл. 216, ал. 1 от ДОПК са всички публични задължения, установени преди атакуваната сделка. Начините за установяване на публичните вземания са изчерпателно посочени в ДОПК. Когато не е издаден ревизионен акт и срокът за започване на ревизия е изтекъл, задълженията по декларациите са окончателно установени. В процесния случай, за декларираните от "А" публични задължения е изтекъл петгодишният срок за започване на ревизия и те са окончателно

установени. Декларираните задължения са присъединени към производството по изпълнително дело № 1120004286/2012 г. на публичните изпълнители при ТД НАП С-Офис Благоевград, преди извършване на атакуваната разпоредителна сделка. Видно от разпореждане за присъединяване № С170001-105-0009158/30.01.2017 г., размерът на задълженията на "А" към посочената дата е: главница от 835 635,17 лв., лихва от 509 192,58 лв. и нелихвоносно вземане от 7150 лева. От приетата по делото и неоспорена експертиза става ясно, че главницата по подадените до момента на сделката декларации е 995 649,71 лв. Размерът на непогасените задължения по подадените до 20.03.2017 г. декларации, към момента на експертизата - 2023 г., е: 33 600,53 лв. главница и 573 537,66 лв. лихва - общо 607 138,19 лв.

Независимо че сделката е възмездна, налице е увреждане на кредитора. Съгласно трайната практика на ВКС, с процесния договор за покупко-продажба се уврежда Държавата в качеството ѝ на кредитор с публични вземания, тъй като се затруднява нейното удовлетворяване. В случая, в резултат на сделката, длъжникът се е лишил от правото си на собственост върху недвижим имот, намалявайки по този начин сигурните си ликвидни активи /в такава насока е и Решение № 50141 от 22.02.2023 г. на ВКС по т. д. № 1931/2021 г., II т. о., ТК, докладчик председателят Костадинка Недкова/. Увреждането може да бъде изключено само ако длъжникът притежава достатъчно необременени с тежести активи, които да обезпечат напълно вземането на кредитора, каквито не са налице в конкретния казус.

Страните по атакуваната сделка са свързани лица. Към момента на нейното сключване, И.Г.Г., ЕГН *****, е едноличен собственик на капитала и управител на дружеството-продавач, а С.Г.А ЕГН *****, е едноличен собственик на капитала и управител на дружеството-купувач. Те са сестри. Това обстоятелство говори за свързаност по смисъла на § 1, т. 3, б. „а“ от ДР на ДОПК. Въпросната разпоредба е приложима и по отношение на юридическите лица, когато тяхната воля се изразява посредством лица по § 1, т. 3, б. „а“ от ДР на ДОПК. Юридическите лица са носители на права и задължения, които те придобиват чрез своите органи. Преценката за свързаност следва да се извърши именно на базата на техния волеизявяващ орган /така изрично и Решение № 50141 от 22.02.2023 г. на ВКС по т. д. № 1931/2021 г., II т. о., ТК, докладчик председателят Костадинка Недкова/.

Точният размер на задълженията на длъжника не е предмет на настоящото дело. Достатъчно е да се докаже качеството на Държавата като кредитор. Давността многократно е прекъсвана по изпълнителното дело с налагането на запори на банкови сметки и движими вещи. Най-старите задължения по ЗКПО за 2011 г. наистина са погасени по давност, но големите задължения са за 2012, 2014, 2015, 2016 и 2017 г., като те не са погасени по давност.

Главният иск се оказва основателен и трябва да бъде уважен. Разглеждане на останалите

претенции не се налага.

Няма пречка на ищцовата страна да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 1 вр. ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 от НЗПП, понеже тя беше представлявана от служител с юридическо образование.

С оглед на изхода на спора, върху ответниците трябва да се възложи съответната държавна такса за разглеждането на уважения иск - чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА за недействителна по отношение на Държавата, по иск на Главен публичен изпълнител при ТД НАП С, предявен срещу "А С., седалище и адрес на управление с. Д. Г. общ К, представлявано от И.Г. Г. и "А.С.2017", седалище и адрес на управление с. Д.Г., представлявано от С.Г.А извършената на 20.03.2017 г. с нотариален акт № 95, том I, рег. № 862, дело № 93 от 2017 г. на нотариус Р.Б., покупко-продажба на урегулиран поземлен имот с № 023033 и 023034, с площ от 5138 кв. м., с основно предназначение „За цех за бетонови изделия, офиси /административна сграда/, складове за готова продукция и монтаж на фотоволтаични панели“, и с конкретно предназначение „За цех за бетонови изделия, офиси /административна сграда/, складове за готова продукция и монтаж на фотоволтаични панели“, находящ се в местността Г. землище на с. Д.Г. общ. К при граници и съседи на имота: поземлен имот № 023032, път, поземлен имот № 023005 и поземлен имот № 023035, който урегулиран поземлен имот е образуван в източната част на поземлени имоти с № 023033 и 023034, с обща площ на същите от 6238 кв. м., заедно с построените върху описания урегулиран поземлен имот /в западната му част/ цех за бетонови изделия, склад за готова продукция и офис, с РЗП от 1137,78 кв. м.

ОСЪЖДА "А С., седалище и адрес на управление с. Д. Г. общ К, представлявано от И.Г. Г. и "А.С.2017", седалище и адрес на управление с. Д.Г., представлявано от С.Г.А да внесат в полза на Държавата, по съответната банкова сметка на ТД НАП С, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

ОСЪЖДА "А С., седалище и адрес на управление с. Д. Г. общ К, представлявано от И.Г. Г. и "А.С.2017", седалище и адрес на управление с. Д.Г., представлявано от С.Г.А да внесат в полза на бюджета на съдебната власт, по съответната банкова сметка на Окръжен съд Благоевград - -, следващата се за разглеждането на уважения иск държавна такса, която възлиза на 615,37 лв. /шестстотин и петнадесет лева и тридесет и седем стотинки/.

На страните да се връчат копия на настоящия съдебен акт, който може да бъде обжалван от ответниците в двуседмичен срок, считано от връчването, пред Апелативен

съд София, с въззивна жалба, подадена чрез Окръжен съд Благоевград.

Съдия при Окръжен съд – Благоевград: _____